

HORVÁTH TIBOR

Szilágyi Domokos

Szilágysági?... Szamosháti?
És csak majdnem érmelléki?
Arany, Ady és Kölcsey
bölcsojéből nőttél-é ki?

Könnyű nem volt – szavad mindig
ritka, pontos, kissé éles,
gondolatod magasából
a földi rög mintha érdes... –,

követni, akár pilóta
csavar- s bukórepülésben
átvenni a szárnyalását
és bírni a ritka légből...!

Arany unokája voltál
abban is: arany hallgatni,
mert a beszélőt bünteti
az évszázad, ha hallhatni.

Ady daca forrott benned,
s miként ő is, megszenvedted,
tehetséget nem csencselnek,
azzal csak a sorsod vert meg

magyarként a magyarságért,
s benned gyilkos a gondolat:
a magyarok istenének
te mutatnál járó utat,

mint Kölcsey –; s neked mi mind
„unokaöcséid” vagyunk:
példád s „parainézised”
előttünk jár, s... lemaradunk,

ha nem segítsz, ha nem oldod
föl az átkot, mit kimondtál –
szerencsétlen egy nép vagyunk! –
segíts, ha már ostoroztál!

Vátesz magyar! Vádló magyar!
Kölcsey, Petőfik, Adyk,
és te, óh, Szisz! -: mit köd takar,
két szemet is könnyel vakít?

